

Credința și fapta

Foaie duminicală a parohiei "Toma Cozma"

Duminica a șasea după Rusalii

În această săptămână,
sâmbătă:

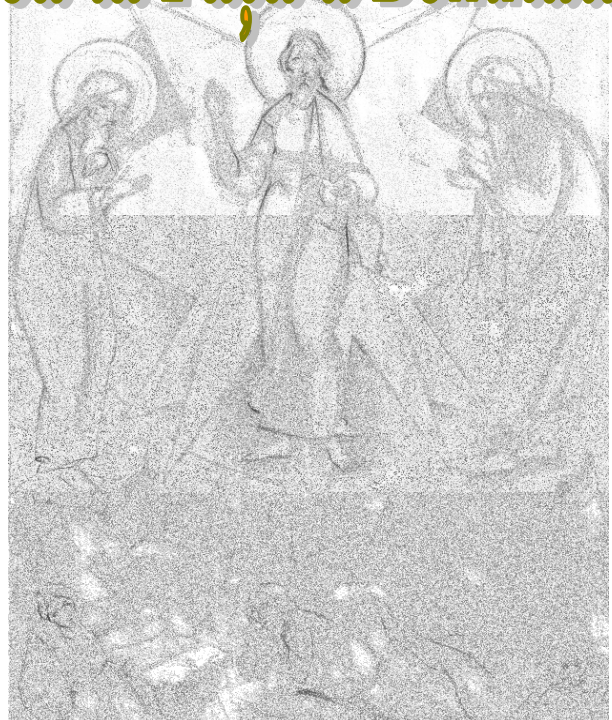
Schimbarea la Față a Domnului

Din tâlcuirea Evangheliei

- Arhim. Teofil Părăian -

Rânduiala din minte și condițiile iertării

În clipa în care avem credință în Dumnezeu și vrem să ne facem rânduială în viață, așa cum îi place lui Dumnezeu și vrem să stăm în fața lui Dumnezeu cu așezarea sufletească pe care o vrea Dumnezeu, trebuie neapărat să ne cercetăm, să știm cine suntem, ce suntem și asta o putem înțelege chiar din gândurile care ne vin în minte. Un om bun, din visteria inimii sale scoate cele bune. Un om rău, din visteria cea rea a inimii sale scoate cele rele (Matei 12, 35), pentru că din prisosința inimii grăiește gura și din prisosința inimii gândește mintea și nu se poate ca pom bun să facă roade rele, nici pom rău să facă poame bune. Căci, nu culeg oamenii smochine din ciulini, nici struguri din scaieți. (continuare în pagina 3)

Ilustrare grafică realizată de Maria Gheorghită

Astăzi este Lăsatul secului pentru Postul Sfintei Marii

Acest post este instituit de către Biserica Ortodoxă pentru pregătirea întâmpinării după cuviință a sărbătorii Adormirii Maicii Domnului, amintind modul în care Maica Domnului s-a pregătit pentru mutaarea sa la ceruri. Durata postului este de 14 sau 15 zile, de la 1 la 15 august, data sărbătorii, care, atunci când cade miercuri sau vineri, dă dezlegare doar la untdelemn, pește și vin.

Fiind sezonul fructelor și al legumelor,
Vă dorim tuturor postire cu folos
și ziditoare de suflet !

Evanghelia duminicii

Vindecarea slăbănogului din Capernaum

(Matei IX, 1-8)

1. Intrând în corabie, Iisus a trecut și a venit în cetatea Sa.
2. Și iată, I-au adus un slăbănog zăcând pe pat. Și Iisus, văzând credința lor, a zis slăbănogului: Îndrăznește Fiule ! Iertate sunt păcatele tale !
3. Dar unii dintre cărturari ziceau în sine: Acesta hulește.
4. Și, Iisus știind gândurile lor, le-a zis: Pentru ce cugetați rele în inimile voastre?
5. Căci ce este mai lesne a zice: Iertate sunt păcatele tale, sau a zice: Scoală-te și umblă ?
6. Dar ca să știți că putere are Fiul Omului pe pământ a ierta păcatele, a zis slăbănogului: Scoală-te, ia-ți patul tău și mergi la casa ta.
7. Și sculându-se, s-a dus la casa sa.
8. Iar mulțimile văzând acestea, s-au spăimântat și au slăvit pe Dumnezeu, Cel care dă oamenilor asemenea nutare.

Schimbarea la Față

Între sărbătorile de căpătâi ale Bisericii noastre Ortodoxe se înscriu o serie de sărbători mai importante cunoscute sub denumirea de “praznice împărătești”. Ele sunt în număr de douăsprezece și dau mărturie despre principalele evenimente din viața Mântuitorului și despre taina iconomiei mântuirii noastre, a celor credincioși.

Din cadrul acestor «praznice împărătești» face parte și sărbătoarea Schimbării la Față prin care noi, creștinii ortodocși, cinstim și comemorăm Schimbarea la Față a Domnului de pe Muntele Taborului. Acest eveniment din viața Mântuitorului s-a petrecut în ultimul an al propoveduirii Domnului, pe când Fiul lui Dumnezeu avea vârsta de treizeci și trei de ani. Mântuitorul se afla pe atunci în Cezareea lui Filip și i-a întrebat pe apostoli: „Cine zic oamenii că sunt eu?”. Iar apostolii I-au zis: „Doamne, unii zic că ești Ilie, alții zic că ești Ieremia iar alții că Tu ești unul dintre prooroci” (Matei 16,13-14).

Pentru a-i lămuri pe deplin pe ucenicii săi și pe toți cei care vor cred într-Însul, Mântuitorul îi ia pe Petru, pe Ioan și pe Iacob și se urcă împreună cu ei pe Muntele Tabor. Obosiți de drum, cei trei ucenici s-au așezat să se odihnească și au ațipit. Dar trezindu-se ei au văzut că Mântuitorul se schimbase la față iar de-a stânga și de-a dreapta Domnului erau Moise și Ilie. Deodată s-a auzit glas din cer zicând: „Acesta este Fiul Meu cel iubit, întru Care am binevoit. Pe Acesta să-L ascultați!” (Matei 17, 5). Glasul ce s-a auzit era glasul Tatălui ceresc și el venea dintr-un nor, dar nu dintr-un nor întunecat, ci dintr-unul luminos care se întindea de la cer până la pământ. Petru, fiind uimit și neștiind ce să spună va grăi către Mântuitorul: „Bine ne este nouă să fim aici! Să facem aici trei colibe: una Ție, una lui Moise și una lui Ilie!” (Matei 17,4). Se poate vedea de aici nimicnicia umanului în fața imensității divine, antiteza dintre rațiunea umană și slava divină.

Această minune săvârșită de Mântuitorul i-a făcut pe Apostoli să înțeleagă că, de fapt, Iisus nu este Ilie, așa cum credeau unii oameni, ci este Dumnezeul lui Ilie, că Iisus nu este Moise sau vreunul dintre prooroci, ci El este Cel Care a dat oarecând Legea lui Moise pe Muntele Sinai.

La Schimbarea la Față, Muntele Taborului se transformase într-o adevărată Biserică. Erau prezenți proorocii Vechiului Testament, de asemenea și sfinții Noului Testament: Petru, Iacob și Ioan, iar în centru era Mântuitorul, adevăratul Dumnezeu, lumina cea adevărată care luminează tuturor adevărul cunoștinței.

Pr. Viorel Mihalache

Sfinți Români (9)

Preacuviosul Ieromonah Ioan Iacob s-a născut în ziua de 23 iulie a anului 1913, în țara noastră, în comuna Horodiștea, din județul Botoșani.

Părinții săi, Maxim și Ecaterina, I-au pus numele Ilie. Rămas orfan de mic, Iliuță rămâne în grija bunicii lui care îi sădește în inimă credința în Dumnezeu, nădejdea în ajutorul Lui și dragostea curată față de Părintele ceresc și față de semeni. Cu trecerea timpului în inima tânărului Ilie crește credința în Dumnezeu și dorul tainic de a-și închina lui Hristos întreaga viață. Astfel, într-o zi când se ruga singur pe câmp să-l lumineze Dumnezeu ce cale va alege, după multă rugăciune și lacrimi, treaz fiind, aude un glas: “*Mănăstirea!*”

La abia 20 de ani împliniți, în 1933, tânărul Ilie este primit în obștea vechii mănăstiri Neamț, la slăvitul Praznic al Adormirii Maicii Domnului, Cea care I-a fost Mângâietoare și Ocrotitoare în toată vremea vieții lui.

Părintele Cludie Derebeanu, povestește: “Eram în fața mănăstirii când a apărut un tânăr uscățiv și blând, cu fața senină și cu ochi albaștri, adevărate lumini ale sufletului său. Îmbrăcat simplu, dându-și jos pălăria și ținându-și bagajul în mână, s-a închinat smerit în fața icoanei Înălțării Domnului din fața clopotniței de la intrarea în mănăstire. Apoi a intrat în Biserica mare a mănăstirii, unde s-a rugat îndelung înaintea icoanei făcătoare de minuni a Maicii Domnului.” Cei care l-au cunoscut spun că acesta venise doar cu cărțile sfinte, Crucea, Icoana Maicii Domnului din casa părintească și câteva haine.

După o vreme petrecută la Mănăstirea Neamț, acesta ajunge la Mănăstirea Turnu, iar apoi este chemat în armată. După isprăvirea vremii datorate ostășiei, s-a întors la Mănăstirea Neamț unde în Miercuria din Săptămâna Patimilor, la 8 aprilie 1936, datorită statorniciei în nevointă și smereniei sale este călugărit cu numele de Ioan.

Un foc puternic și o dorință arzătoare mistuiau încă din copilărie inima tânărului monah: să ajungă să se închine la Locurile Sfinte și să calce pe urmele Domnului nostru Iisus Hristos. În toamna anului 1936 Părintele Ioan nu-și mai putea stăpâni dorul arzător pentru Mormântul Domnului și pentru viața de pustie. Astfel la doar 23 de ani avându-și nădejdea în purtarea de grijă a Prea Sfintei Născătoare de Dumnezeu împreună cu alți doi frați se îndreaptă spre Țara Sfântă. Așezat la Mănăstirea Sfântul Sava, Sfântul Ioan ziua era în slujba obștii și a bolnavilor, iar noaptea era la sfintele slujbe ale bisericii, se nevoia singur în chilie cu multe

rugăciuni de taină, cu metanii, lacrimi și citiri din scrierile Sfinților Părinți și mai ales din Sfânta Evanghelie. Aici a învățat Cuviosul Ioan Iacob lucrarea cea de taina a rugăciunii lui Iisus, care se face cu mintea în inimă. Aici a fost mângâiat de Dumnezeu cu darul sfințelor lacrimi, care spală toată întinăriunea și face sufletul mai alb ca zăpada. Aici s-a deprins Cuviosul cu lungile privegheri de toată noaptea și cu cugetarea celor cerești. Și tot aici a învățat a posti - căci mânca numai o dată pe zi -, a lua aminte de sine și a-și păzi mintea curată de ticaloasele gânduri.

Cu două săptămâni înainte de a se muta la Domnul, Cuviosul Ioan a fost învrednicit de o vedenie înfricoșătoare. Ziua, pe la amiază, a văzut cerul despărțit în două părți: de-a dreapta era senin, iar într-o cunună de frunze de finic era scris: «Fericiți cei ce ...» și alte cuvinte; iar de-a stânga scria: «Blestemați cei ce...» și alte cuvinte și fulgere și sulți ca de trăznet erau împrejurul cuvintelor, care închipuiau mânia lui Dumnezeu asupra celor păcătoși care mor nepocăiți.

Trecând vreme îndelungată de la adormirea sa, Sfântul Ioan i s-a arătat părintelui Pantelimon din America în vis: “Dacă vrei să mă vezi, vino la peștera Sfintei Ana din pustiul Hozeva și mă vei vedea!” În acest fel a fost descoperit faptul că monahul Ioan era de fapt sfânt, iar Sfintele sale Moaște au rămas în Catedrala Sfântului Gheorghe.

Încă din viața pământească Sfântul Ioan s-a dovedit înzestrat cu darul facerilor de minuni. Astfel l-a vindecat pe ucenicul său căruia doctorii îi spusese că mâna infectată trebuie taiată și multe alte minuni a săvârșit el. Iar după trecerea sa la cele nemuritoare s-a arătat multor oameni spre a-I îndrepta din greșelile lor sau spre a-I vindeca. O femeie mărturisește din perioada în care era pe moarte: ” – am văzut un preot cu sfântul Potir în mână și mi-a zis să-mi fac Cruce și atingându-se cu lingurița de limba mea, mi-a spus: «Eu sunt Ioan Iacob Hozevitul!» și apoi s-a făcut sănătoasă”. Aceste apariții l-au făcut pe părintele Ioanichie, ucenicul său să afirme: “Sfântul parcă este viu printre noi, pe unii îi mângâie, pe unii îi ceartă!”

A consemnat Irina Gheorghiu

După Sfinți Români și apărători ai legii strămoșești

Din tâlcuirea Evangheliei

(continuare din pagina 1)

Dacă vrem să ne facem rânduială în viață, nu ne putem face altfel decât făcându-ne rânduială în minte, iar dacă nu ne facem rânduială în minte și într-un fel s-ar părea că avem rânduială în viață, atunci suntem asemenea aceluia despre care Domnul Hristos a spus: “*Vai vouă, cărturari și farisei fățarnici!, Că voi curățiți partea din afară a paharului și a blidului, iar înlăuntru ele sunt pline de răpire și de neînfrânare*” (Matei 23, 25). “*Fariseule orb – zice Domnul Hristos -, curăță-ntăi partea dinlăuntru a paharului și a blidului, pentru ca și ce din afară să fie curată!*” (Matei 23, 26).

Câtă vreme avem o înfățișare în afară și altă înfățișare înăuntru, câtă vreme avem o înfățișare bună înaintea oamenilor și o înfățișare rea înaintea lui Dumnezeu și-n fața noastră înșine suntem la fel cu cei pe care Domnul Hristos i-a asemănat cu mormintele împodobite pe dinafară, dar neucurate pe dinăuntru. Ce putem noi să facem ca să avem gândurile cele bune ? Mai întâi de toate, să ne supunem cu mintea rânduieilor lui Dumnezeu și a învățaturii celei sfinte. Pentru aceasta trebuie să înmulțim rugăciunea, ca să ni se facă mai înainte de toate lumină cunoașterii. Sigur că cineva care spune un “Tatăl Nostru” seara și poate nu spune nici o rugăciune dimineața, cineva care nu se roagă mai mult, acela nu știe ce poartă în sufletul său. Nu se poate să știe, pentru că trece de la una la alta.

Câtă vreme nu ne supraveghem, câtă vreme nu avem un etalon, câtă vreme nu ne cercetăm, nu avem puțința să ne cercetăm, nu se poate să nu gândească, așa cum nu poate să nu respire! Ar vrea omul, câteodată, să nu aibă nici un fel de gând. De aceea părinții cei duhovnicești aseamnă mintea omului cu o moară pusă mereu în mișcare. Ne culcăm cu gânduri, ne trezim cu gânduri și avem și în timpul somnului gânduri necontrolate, din care se poate întâmpla, de pildă, când te culci să ai un vis și visul acela să-l cunoști atunci când te trezești. Numai gândurile din clipa trezirii, numai visurile din clipa trezirii sunt visuri pe care le cunoaștem, și câteodată ni se pare că am visat foarte mult.

Ceea ce știm noi, însă, este că nu putem sta fără gânduri și că adevărata cheie a rânduiei din viață este rânduiala din minte. Și ca să avem rânduială în minte, trebuie să stăruim cu gândul, să ne supraveghem, să ne cercetăm. Acel “*Privegheați și vă rugați...*” (Matei 26, 41) este un îndemn la rugăciune îndesită, un îndemn care ne ține în rugăciune. Cei mai mulți dintre credincioșii noștri nu trăiesc o viață de rugăciune, cei mai mulți trăiesc

**În ziua de 3 august parohia noastră organizează
EXCURSIE DE O ZI ÎN BUCOVINA
Veți putea admira celebrele picturi exterioare ale
mănăstirilor și veți purta dialoguri ziditoare de
suflet în puternicele vetre de spiritualitate din
nordul țării. Înscrieri și detalii la Oficiul
parohial, Telefon: 211 273 sau 0742 044 844**

într-o formulă de rugăciune. Asta înseamnă că știi un *“Tatăl nostru”* și atât. Sunt mulți care nici această rugăciune nu o știu sau mulți care nu o știu bine, și dacă aceia zice doar atât, poți spune despre el că are o legătură cu Dumnezeu ? Poate el să-și cunoască gândurile ? Nu pentru că nu are cum. Nici nu-i vine în cap că trebuie să-și cerceteze gândurile. Un om care se roagă și zice mereu rugăciunea: *“Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluiește-mă pe mine păcătosul”*, se întâlnește la început cu furtuni de gânduri, mai ales la început, până când i se face lumină în suflet. Ajunge să-și cunoască mizeria, și prima roadă pe care o are sufletul din rugăciune neîntreruptă este că-și cunoaște așezarea sufletească, își cunoaște mizeria din suflet, se întâlnește cu el însuși.

Când ne întâlnim cu Dumnezeu, ne întâlnim și cu noi înșine. Nu se poate să ne întâlnim cu Dumnezeu și să nu ne întâlnim cu noi înșine. Și întâi ne întâlnim cu noi înșine și zicem: *“Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluiește-mă pe mine păcătosul”* și mereu ne vine ba un gând, ba altul în minte. De unde ? De acolo de unde spune Domnul Hristos că vin gândurile: *din prisosința inimii, din ce am agonisit*. Este de mare folos să aduni în fire numai gânduri bune, numai ce-i frumos, să cauți să agonisești în tine tot ceea ce te poate ajuta. Și atunci e o mare bucurie să te întâlnești la niște lucruri pozitive, la niște lucruri bune pe care le-ai adunat în suflet. Cu vremea se limpezește mintea, căci nu-i numai lucrarea omului înaintarea în viața duhovnicească, ci este și lucrarea lui Dumnezeu. De ce zicem: *“Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluiește-mă pe mine păcătosul ?”* Pentru că știm că nu-i de la noi puterea mântuirii, ci este de la Domnul Hristos. El ne ajută să ni se limpezească mintea. Domnul Hristos scoate din sufletul nostru răutățile și spurcăciunile și încurcăturile cu care am venit din străfunduri de existență și cu care ne întâlnim mai ales în copilărie.

Fericitul Augustin spune că tatăl omului mare este copilul, pentru că nu poți niciodată să astupi cele rele din copilărie și din tinerețe, ci le duci până la bătrânețe și porți în tine, și te lupți, și te întâlnești cu ele. Dacă ai o copilărie luminată, o tinerețe cinstită, dacă ai o rânduială în minte de când începi a pricepe, sigur că se face lumină în suflet și rânduială în minte și te poți bucura și tu de gânduri bune și se poate bucura și Dumnezeu de cele bune din sufletul tău. Să avem în vedere lucrurile acestea, iubiți credincioși, să stăm să ne facem rânduială în minte, să stăruim în rugăciune, să înmulțim rugăciunea, să facem din toată viața noastră o rugăciune, și munca noastră să fie o rugăciune, să

trăim cu gândul la Dumnezeu, să ne cercetăm pe noi înșine, să agonisim în gândurile noastre lucruri bune și luminate, să ne rugăm lui Dumnezeu, să ne ajute și să înmulțească gândurile cele bune și să se nimicească gândurile cele rele cum se topește ceara de fața focului, cum se stinge fumul să se stingă duhurile cele rele în prezența Mântuitorului nostru Iisus Hristos, pentru rugăciunea Maicii Preacurate și ale tuturor sfinților. Amin.

Taina Sfintei Spovedanii

Discutând despre cele sfinte, un om îi spuse unui călugăr:

- Părinte, eu cred în Dumnezeu, însă nu prea merg la Biserică. Nu am mai fost la slujbe sau la Spovedanie de mult timp și nu cred că este neapărat nevoie să mergi. Este suficient să crezi în Dumnezeu și atât. Ca și cum nu l-ar fi auzit, călugărul îi spuse:

- Fiule, ai o cămașă foarte frumoasă.

Nedumerit, omul nu a mai știut ce să zică, însă călugărul a continuat:

- Spune-mi. Porți toată ziua această cămașă ?

- Da, răspunse omul.

- Dar două zile, o porți ?

- S-ar putea.

- Dar o săptămână sau o lună, o porți ?

- Nu, părinte, bineînțeles că nu.

- De ce ?- îl mai întrebă călugărul ca și când nu ar fi știut.

- Fiidcă se murdărește și trebuie spălată. Abia după aceea o iau iarăși pe mine când este curată și frumoasă.

- Păi, vezi, fiule ! Așa cum se murdărește cămașa ta și trebuie spălată pentru a o purta iarăși, la fel și sufletul se *“murdărește”* de păcate și răutate și cum l-ai putea curăța dacă nu la spovedanie și la slujbe, prin dragostea și harul Domnului ?!

Text selectat de Antonia Mărgineanu

Publicație editată de parohia TOMA COZMA
Str. Toma Cozma, nr. 41, cod poștal 700 554, Iași,
tel/fax **211 273**, e-mail: margineanu@mail.dntis.ro
Preot paroh: Mihai Mărgineanu
Preot II: Viorel Mihalache
Secretar redacție: Vasilica Onofrei

Se distribuie prin pangarul parohiei. Pentru susținerea acestei publicații, dar și pentru activitățile culturale și filantropice ale parohiei, primim donații în contul IBAN RO 38 RZBR 0000 0600 0027 6450 deschis la Raiffeisen Bank.